

Turkisk konfekt

”Varje tugga är en historia”, säger du och stoppar ännu ett likörkorsbär i munnen på mig.

Vi ligger utslagna på sängen. Drivor av silkespapper i grönt och silver ligger runtomkring oss. Dina fingrar är feta av choklad och när jag slickar av dem ser jag utställningshallar i museer: Snabba händer som skriver brev och kastar dem på högar; skuggor av fågelvingar som fladdrar mot fönsterrutan.

”Kom igen nu, för fan”, flämtar jag. ”En till. Snälla, en till.”

Du gör mig till viljes och skalar bort det guldfärgade stanniolpappret på ännu en berättelse.

När han slutligen insett att det inte fanns någon återvändo, inget mer att få därifrån han kom, ingen ände på mänsklig girighet och sadism ställde han sig upp, lämnade sitt bås och gick för att hämta en mugg vatten. Det smakade bittert och unket och han grimaserade när han slängde muggen i papperskorgen. Sedan gick han in i hissen och tryckte på knappen för takvåningen. Han lämnade sin portfölj och rock bakom sig; han skulle ändå inte behöva dem nu. När han knuffade upp dörren som ledde ut till taket fick han en örfil av den skarpa vinden och regn smattrade in i honom från alla sidor. Trots det gick han fram till kanten, klev upp på den och tittade ner. Bilarna var så små och egentligen var

det ganska lustigt att han skulle tänka *precis som dem* de här sista sekunderna. Han tog ett djupt andetag, släppte ut luften och blundade. Sedan tog han ett steg ut i luften. Hans svarta läderskor darrade till i en nanosekund innan hans genomskinliga vingar vecklade ut sig, slog några gånger i luften och bar iväg honom.

När vi sover gör vi det rygg mot mage. Du ligger bakom mig, för jag vill känna det nya livet skjuta elektricitet upp längs med min ryggrad. Någonstans under sömnen vrider vi oss i motsatt riktning så att jag ligger bakom dig, så att jag kan ge tillbaka av det som är vårt, tillsammans. Det kanske regnar utanför, månen kanske lägger matt metall som spindelväv över våra sovande ansikten. Det rycker av sömn i våra kroppsdelar, jag är bortom, borta, i en dröm. Jag drömmer att jag ser dig stå i skuggan mot en vägg. Din silhuett är kvar långt efter du gått, långt efter du bleknat. I det ögonblicket är jag livrädd; skräckslagen att jag aldrig ska kunna berätta för dig hur vacker du är, att jag aldrig ska kunna tvinga mina fingrar att skriva just detta, mina läppar att forma just de här orden. Men nu är vi samma, nu är vi här. Den här stunden är kort, den här sömnen är evig.

”Visste du att det finns en bok på stadsbiblioteket i Frankfurt som innehåller två väldigt speciella ord? Tre dagar efter att man läst det ena dör man och läser man det andra får man ett långt och rikt liv.”

Jag ser på dig att du inte tror mig, men det gör ingenting. Du måste omvandla allt till historier, till konfekt, till choklad. Men jag är här nu, och jag försöker bara göra dig en tjänst. Dina ögon har samma färg som strutsägg; den där svagt

blåskimrande tonen. När du blinkar får de en ny färg. Du suckar och slickar dig om munnen. Men vi har all tid i världen.

”Och det sitter i detta nu en man i Roppongi och skriver på en bok vars ord ligger i krig med varandra. När man stänger boken grupperar de om, hukar djupare i sina skyttegravar. Verben är otåliga, vill anfälla direkt, men adjektiven håller dem tillbaka. Mellan pärmarna vajar de vita pappersflaggorna, till ingen nytta.”

En bok man aldrig kan läsa ut blir farligare än själva livet. Eller är det tvärtom?

Jag vill röra vid dina bröst, men jag undviker att försöka beskriva dem, för det är ännu ett av de tillfällena jag känner att jag inte räcker till.

Efter stängningstid förändras museet. Ljuset som faller in genom de höga fönstren blir nästan överjordiskt starkare och lyser därför upp de utställningsföremål som hittills varit skymda i hörn och prång. På piedestaler vilar imitationer av människoansikten; stilla och för evigt fast i sina likgiltiga och könlösa uttryck. I dagens sista ljusknippen virvlar små pelare av damm. Så plötsligt börjar maskerna att rycka och stöna, som om de höll på att väckas ur en väldigt lång och utmattande sömn. Fastnaglade vid sina piedestaler darrar de. Och inte långt bortifrån kommer fotsteg, först svaga, men sedan starkare och starkare, tills ljudet av fötter på marmorgolvet nästan är som en enda stor våg som vrålar in mot stranden. Så lyfts maskerna från sina piedestaler. Smala fingrar rör vid dem, långsamt, kärleksfullt, försiktigt; som smekningen av en

älskad som trots vara död men nu återvänt.

Jag ser mig om i världen och ser inte mycket jag tycker om. Jag funderar en stund på att trycka på deleteknappen, men det skulle vara för enkelt. Jag har fullständig kontroll över allt som pågår och sker, men jag är inte någon gud. Att vara en gud innebär något helt annat och jag har inte den behörigheten än. Däremot kan jag fortfarande vissa knep, så du ska nog passa dig jävligt noga och låta folk ta sig *ur* tunnelbanevagnarna innan du trycker dig in. Man vet ju aldrig.

Hon hade väntat länge på brevet. När brevbäraren äntligen kom kunde hon knappt kontrollera sig. Hon väntade bara tills hon såg hans blå mössa guppa iväg och försvinna runt knuten innan hon slet upp kuvertet. Hennes rynkiga händer skakade av reumatismen när hon lyfte kuvertet till ögonhöjd och tittade in. Där fanns inget utom mörker. Hon satte örat mot öppningen och lyssnade. Först hörde hon ingenting. Sedan hörde hon ett svagt prasslande, som av löv som dansar på asfalt. Detta följdes av ett torrt knakande ljud, som av en pinne som bröts itu av vinden. Slutligen en utdragen suck som varade precis så länge att det kändes som om evigheten svept henne i en gigantisk filt av ensamhet. Då grät hon; en ensam tår letade sig nerför hennes uråldriga ansikte och, med vissheten om att allt var förlorat, släppte hon taget om kuvertet och slöt ögonen.

Du är gjord av choklad, av socker och av vanilj, och så länge det är så kan jag aldrig komma närmre. Det blir du som står för näringen, det blir du som gör mig beroende av dig. I evighet, tills sockret kletar igen halsen och får gommen att ruttna sönder så att jag inte kan längre kan tala. När du går ut klär du dig i de

där halvgenomskinliga stanniolpapprena, och jag måste ligga hemma och svettas och skapa nya bilder av dig. När du kommer hem är du aldrig samma person som tidigare. Det är bara giftet blandat i punschpralinerna som förblir. Men jag kan inte hata dig; jag kan aldrig hata dig. Det vore som att förakta det som ger mig mening, det som ger mig ett syfte och ett skäl att existera.

”I dag ger Gud var sextiosjätte pojke som föds förmågan att fullt ut förstå kvinnor. Och samtidigt ger han var elfte flicka som föds förmågan att andas i mäns öron så att det ändå inte spelar någon roll. Men det är fortfarande bara de som knullar på TV som hamnar i tidningen.”

Du ler.

Jag roar dig.

Du rör alltid vid mig, även när du inte rör vid mig.

Du tar ännu ett maraschinokörsbär och rullar det mellan fingrarna. Sedan släpper du det på sängen mellan oss och reser dig upp. Medan du klär dig i den svagt blåskimrande pälsen du vet att jag älskar doppar jag fjädern i det smältande röda körsbäret och skriver den här historien.